

— Ето ти и дама, — поднесе ѝ той една хубаво изписана дама на картонъ, а не като тѣхнитѣ, гдето ги чертаятъ съ плочка по земята и нареждатъ камъчета или бобени зърна.

Но тъкмо почнаха да играятъ, вѣнъ се чу викъ, детски шумъ. Буби се хвърли на прозореца. „Ела, хей!“ — махаха му съ ржка другаритѣ, извили глави къмъ него, но все вървятъ напредъ, къмъ канала. Като ще пуснатъ топката сега, футболъ, волейболъ, ехъ! . . . Идваше му да скокне отъ прозореца, да излети изъ тая клетка, да се наиграе, докато си дойде майка му. Ами ако тя се върне по-рано, или пъкъ после се научи? . . . Буби си спомни, какъ ще го натупа после майка му и току се отпусна нажаленъ. Кога най-после ще порастне, да му дадатъ свобода, да ходи, да тича, да се натича изъ тоя градъ! . . . Още по-силно мамъше градътъ Калинка. Всичко за нея бѣше ново. Тя гледаше съ часове, залепена за прозорцитѣ, гальотитѣ съ голѣмитѣ хамалски коне, камионитѣ, дето бучатъ и тръскаатъ земята като вършачката на село, лекитѣ костенурки, които отфучаватъ, догде ги види. Какво не би дала, не да седне да се повози въ тѣхъ, това не можеше и да си помисли, ами само да се допре до тѣхъ, да ги види отблизу, кое ги кара, та летятъ така. Свѣтлинитѣ вечеръ, прилива на хора, особениятъ шумъ, рукналъ вечеръ по улицитѣ, — всичко я мамъше толкова силно, че и тя би изскокнала съ Буби и не би се върнала. Особено откакъ видѣ мечкитѣ, лъвоветѣ, маймункитѣ — всѣки день би ходила, при тѣхъ би ношувала. . .

— Остави тая глупава дама сега, ами ела! — бутна ѝ наредената дама Буби и я потегли за ржка. — Ела да видимъ какво ще правимъ сега! . . .

Три деня какъ бѣше дошла Калинка

отъ село, едва сега ѝ се удаде да разгледа тая градска кжша. Първо отидоха въ кухнята. Буби отвори едно долапче и затършува изъ него. Долапчето бѣше вжтре на преградки, отдѣлени една отъ друга съ стъкла. Всѣкакви чаши, бѣли, зелени, сини, сребърни, златни — омаяха я блѣсъцитѣ имъ, та не можа да схване отведнажъ.

— Ха, — извика Буби съ очи на открителъ и току скочи съ кафениче въ ржце, — затвори сега долапа и ела! . . .

Но понеже тя все още гледаше, сякашъ се боеше да го не счупи, ако пипне стъкленитѣ му вратца, той го затвори самъ и каза:

— Сега ще си сваримъ кафе. Ти пила ли си кафе?

— Не.

— И мене мама ми не дава, ама ще си сваримъ сега. Да видишъ колко е сладко! . . .

Отдавна се искаше на Буби да си сръбне кафе. Колко много пжти се е омилквалъ той като коте край тѣхнитѣ, но майка му винаги казваше — деца не пиятъ кафе. Сега му се удаде да си направи самъ. Пѣхна кафеничето въ ржцетѣ на Калинка да налѣе вода, а той се зашура да търси кафето. Калинка приближи усмихната чешмата. Каква благодать е тя за Бубеви! Не едно кафениче, ами цѣло буре може да си налѣбешъ. Винаги въ кжщата имъ тече вода. А въ село — плешитѣ имъ изяда кобилицата, особено пъкъ тѣ, както сж на върха, виръ вода ставатъ съ майка си, догде донесатъ една кобилица вода. „Ехъ, да ѝ е тая чешма на село! . . .“ Но тъкмо отвори кранчето, нѣщо страшно изхвуча: — Кло, кло, кло, кло. . .

Калинка побѣгна уплашена.

— Търчи, Буби, че кламбурци!

— Не бой се, ма. . . това е отъ въздуха! — размѣ се Буби съ пликчето